

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. duben 2013 č. 4 / 13

Staré zlaté časy

Proč jsou zlaté? Protože to máme my, lidi pozemští, tak zařízené, že si vymažeme to, co se nám v minulosti nelíbilo, a zůstane, co bylo pěkné, dojemné, sentimentální, nostalgické. Na co se rádi zvěčněně podíváme. Takovou podívanou připravilo nám RMaG, jmenovitě Jana a Hana a nějak pomáhal pan Havlíček. Mluvíme o výstavě starých fotek. Uprostřed sálu panely - jakoby centrum a po obvodu galerie jsou ulice.

Je úžasné, že Butovská ulice se pořád tak jmenuje, i když, jak fotky ukazují, vypadala úplně jinak. A která že je hezčí? Ta moderní, barevná, nebo ty roubené a malé baráčky? Nevěstinec vykazovala městská rada na okraj města. Ale být musel. Prý proto, že ve městě byla posádka. To uměli už tenkrát, vymlouvat se na vojáky. Usnesení z roku 1879 rafinovaně znělo: „Prostituce ve větším městě jest sice nutnou, ale musí se obmezovat.“ Jak by tohle asi formulovali dnes třeba zastupitelé SPO – Zemanovci, kdyby formulovali?

Ale tehdy byly orgány jiné. Například v roce 1918 - 19 byl členem NV v Jičíně Pelhřím Holinka, knihtiskař. Krásné jméno. Parádní knír na fotce.

Pan vězník Panocha, jak troubí. Zajímavé, jak tato postava zůstala v myslích Jičínáků. Proč? Čím se proslavil? Vždyť bylo tolik zasloužilých – a nic. Poustevník. Hned celá jeho historie. Taky byl ukraden, taky přišel o hlavu. A známý provazochodec Tříška měl při své produkci pod sebou síť. Bylo tím jeho umění menší?

Ptáci focení, ptáci dřevění.

Výstava fotek ptáků Vladimíra Šoltyse v chodbě muzea jmenuje se AVE AVES a různí ten název překládají různě. Pozdrav ptákům. Ať žijí ptáci. Protože AVE znamená pozdrav a AVES prý ptačí druh. Pan zvířecí doktor Vláďa je taky horolezec a ornitolog a fotograf. Ale vysvětluje, že jeho fotky jsou účelové. Protože on taky ty ptáky kroužkuje a jinak zkoumá. A má s sebou tu třístovku. Nebo čtyřstovku?

To je objektiv, který umí vyfotit úplně malého ptáka ze sedmi metrů. Protože kdyby byl blíž, ptáček nejspíš uletí. A kdyby byl dál? Zeptejte se ho.

O každé vystavené fotce umí pěkně vypravovat. Jak ji pořídil a kdo je na ní. To vyprávění umístil vedle fotky a tak je výstavní chodba muzea takovým malým atlasem ptáků. Jmenují se: ůuhýk, chřástal, budníček, konipas, rákosník, brhlík, kvakoš. Chřástal je pták, nejen pohádková postava. I konipas je pták, nejen ten, co skáče na louce. Nádherná příjemná jména. A jak mají vybarvená perníčka.

Pan dřevořezbář Eduard Šmejkal ty ptáky ze dřeva vyřezal, každého dvojmo. Pak je půjčil mnoha českým malířům a ti mu je pomalovali. A vrátili vždy jen ptáka jednoho. Tak vznikla skvělá sbírka dřevěných malovaných ptáků, kteří jsou na výstavě taky.

Máme tu blízko sebe na Jičínsku dva ptačí fotografy. Zdeňka Mrkáčka a Vláďu Šoltyse. V čem se liší? V čem jsou si podobní?

Dobré zprávy – žádné zprávy, říká se mezi novináři. (M. Zrno)

Zdeněk Mrkáček

Před vystoupením v Libuni povídá o svých fotkách: „Nerad upravuju. Jen výjimečně, když je tam nějaká nečistota. Snažím se vše pořídit v terénu. Někdy na místě hned mažu a záběr opakuji. Proč upravovat? Prece na fotce má být realita, která v té přírodě je. I s tím pozadím, okolím. Z mizerné fotky perfektní stejně neuděláš. Důležité je světlo. Podívám se na fotku a vidím, že tam chybí to světlo. Někdy kvůli tomu 5 i 10 návštěv na jednom místě.“

Hlavně fotím ráno a navečer. Ještě raději ráno, kdy to všechno propukne. Důležité je to prožít. Být u toho. Když fotím ptáky, někdy čekám v úkrytu dlouho. Když krajinu, tak poznám hned. Buď to ta atmosféra tam je, nebo není. Pak musím znovu.

Kompozice. Vzpomínám, jak pan Hrdlička vždycky říkal – aby tam vepředu něco bylo.

Jak jsme slušní

Slova, slova, slova. Někdo řekne p...l a je hulvát. Jiný hulvát je, až hajzl, ale má kravatu, kvádro, funkci. Bere zpravidla pade a víc. A všichni mu lezou do zadku. Dokonce odepíšu kamaráda, se kterým roky spolupracovali, protože vědí, že ho kravatář nemá rád. Protože kravatář rozhoduje o jejich postavení. Protože kravatář rozhoduje o penězích, které dostane jejich pracoviště. Oni tím to své pracoviště hájí. Mluvím o konkrétním jičínském případě, o konkrétních jičínských lidech.

Karel Schwarzenberg si v rozhovoru pro Lidovky libuje, že prezidentská volba ho přesvědčila, že se lidé ještě dokážou ve velkém angažovat. „A to v národě, kde jsme si všichni mysleli, že občané na politiku s prominutím serou.“ Sprosták kníže, že? Dobře, že neprošel. Řeknete. Ale ten rozhovor byl skvělý, otevřený, na každou otázku zřetelně a jasně bez vytáček odpověděl. Ale nemluví slušně.

Zvolen byl pan prezident, který uráží lidi, dle záběrů v televizi je silné poodezení, že

byl opilý. Ostatně se za svůj alkoholismus nestydí, ba ho veřejně propaguje. Viz jeho vystoupení před volbami v Jičíně: „Už nepiju Becherovku, piju Slivovici.“

Jako bychom zemřít ...

Beseda Miloše Doležala o jeho knížce „Jako bychom dnes zemřít měli“ měla úžasnou atmosféru, která není tady v Jičíně tak obvyklá. Autor je básník, rozhlasák, taky byl divadelník a ještě spousta jiných konání. Knížka o číhošťském zázraku, ale hlavně o faráři Josefu Toufarovi se mu povedla. A když v pátek 15. března v Porotním sále z ní na střídačku s manželkou četli, lidi ani nedutali. Protože on nešel po senzaci. Jen po tom, jak se v kostele pohnul křížek a jak se toho estébáci chytli a faráře umlátili k smrti. Tady u nás, ve valdickém kriminále. Citlivě dávkuje vyprávění o panu faráři, o skvělém člověku, vzpomínky pamětníků, citací z dokumentů. Jen opatrně a s pokorou popisuje svá pozorování a vyslovuje názor.

K neobvyklostem patřilo, jistě díky kvalitní knížce, že po skončení čtení lidé netleskali. Jen tiše prožívali sílu okamžiku. Pak se ale rozpovídali. Je zajímavé, kolik bylo těch, kteří mají Čihošť stále v mysli, kteří s událostí nějak přišli do styku. Přihlásil se Pepa Dvořák, který jako žák v té době v Čihošti bydlel. Všeobecné dojetí vyústilo ve společnou modlitbu. Potěšitelné je, že se uvažuje o blahorečení mučedníka Toufara.

Pozoruhodná byla informace, že estébák Mácha, který způsobil Toufarovu smrt, si spokojeně žije ve vysokém věku v Praze. A není na něm vidět, že by cítil nějakou vinu. Na přímý dotaz, jestli by v životě něco udělal jinak, hovořil o tom, že měl být více na zdravém vzduchu.

A v Jičíně? Potkáváme lidi, kteří v sedmdesátých a osmdesátých letech mlátili vězně. Od té doby už uplynula spousta času. Máme jistotu, že se něco takového nemůže opakovat?

Celý svět je úplně úchylácký a já na něj musím nadávat, ale nikdy mi nebylo lépe. (Divadlo v Dlouhé)

Vzpomínka na Izrael.

Řehečské kvarteto (zase jich bylo pět), cestuje po světě a šíří slávu českých písničků. Loni v Izraeli zejména, protože je tam spousta našich exulantů. A pro českého člověka je písnička pouto. I nostalgie, která často i k slzám dohání. Proč to neřít, na jejich koncertě, promítání a vyprávění v KVČ 20. 3. bylo to vidět. Nikdo se nikterak nestyděl. Nehledě k tomu, že taky hráli a byli hosty domu zvaného Terezín. A tam ten holocaust v myšlenkách stále žije. I v myslích lidí – někteří pamětníci stále žijí.

Akordonista Pavel, hostitel v Izraeli a host v Jičíně mluvil o všedním životě v neklidné zemi. I o tom, jak výbuch může přijít každou chvíli. Byl i nedaleko jeho pracoviště. A lidé umírali. I takové poznání zprostředkuje hudba. Řehečské kvarteto nejen pobaví, i poučí.

Zase jedna tiskovka (25 03 2013)

Zase velký zdroj poučení (moudra) a show. Čistá Cidlina a VOS a situace, kterou vidí každý jinak a většina tomu stejně nerozumí. Ale pokud se bude platit penále, odnesou to všichni občané. Tomu ani já nerozumím.

Dialog: J. Liška: „Rada se chová naprosto amatérsky.“ L. Havel: „Čtyři lidé z rady si to nemyslí.“ Atd. Ještě L. Havel: „My, kteří zastupujeme ve VOS obce, nesmíme podávat informace. Ty může podat jen pan ředitel.“

Řeč o cyklostezkách. Jičín – Železnice a okolo Šibeňáku s prodloužením k židovskému hřbitovu. A tam stezka končí, podle lesa k Lodžii bude stará rozbitá cesta. Vysvětlení: Tam jezdí těžké zemědělské stroje a úprava povrchu by byla drahá.

Pod Zebínem se uvažuje s retenční nádrží. V Masarykově divadle o skládacím šikmém hledišti. A další a další. Novináři radí městu, aby omezilo reklamu

v hernách, že je tak i v Hradci. Město říká, že se přepotá. Přichází vzpomínka, jak novináři radili panu tehdy místostarostovi Dvořákoví, aby nepronajímal reklamní tabule. Pronajal. Podívejte se na to, jak teď jsou zčásti prázdné. A pan Dvořák povýšil. Na kraji má na starosti investice. Inu, politika ...

Ze společnosti

Zdena má medaili.

Další paní učitelka ze ZUŠky byla na ministerstvu. Zdena Svobodová převzala si medaili za dlouhodobou a vynikající práci ve školství. Vidím ji, jak se svými žáky trpělivě obchází všelijaké knihovny, muzea a vernisáže, aby tam dívky zazpívaly a zvedly náladu. Nikdy to nebyly známé tradiční kousky. Zdena stále hledá. Folklor věru nepatří někde dnes k hitům. Zdena trpělivě připomíná svým žákům i veřejnosti jeho půvab. Další vzpomínání je na „Pohádku“. Co si vezme na starost, to spolehlivě splní.

Tak si, Zdeno, tu medaili po zásluze užijte. Prý je dost těžká.

Pan profesor

Kvaček měl své vyprávění od 18. března v pořadu Osudy každý den o půl dvanácté. Týden poslouchalo 67 tisíc lidí jeho slova. Tak praví statistika poslechovosti. Kdo slyšel mluvit Roberta Kvačka, ví, jak to umí. Ano, mluvil o sobě. O svém životě. Ale jen tak, aby na svém příkladu ukázal, jak se žilo v určitých obdobích. Když bez patosu vzpomínal, jak v jeho blízkosti zastřelil esesák dva vězně, jak se mu to vybavuje stále, pochopil posluchač, co byla válka.

Rád mluví o své práci historika. Zase ne kvůli sobě. Aby ukázal, co historická profese znamená. Jaký je vztah učitele a žáka. Jak je důležité mít pokračovatele ... Když líčil, co znamená pro odborníka styk s ostatními zeměmi, osobní, bezproblémový písemný, pochopí posluchač, kolik dalších škodlivostí přinášela nesvoboda v době normalizace.

Ale v době Kvačkových Osudů byla jistě poslechovost vyšší.

Mort

Hned ve dvou představeních v Káčku se skvěle uvedl Adam Hošek ze Sobotky. V představení Mort a v Nevhodné pohádce při vystoupení Studia Šrámkova domu. Úspěch na prknech, co znamenají svět. Až se objeví trochu obava, co to s takovým studentem udělá. Nevleze mu to do hlavy? „No, to bysme mu s Hanou dali ...“ Pan režisér Martin Zajíček tu obavu rychle rozptýlil. Až jsem se trochu zastyděl.

Bývalý jičínský starosta

M. Puš, který byl loni v červnu odvolán, pracuje pro OPS Revitalizace Kuks. Za leden Puš podle svých slov společnosti za své služby naučtoval 50.000 korun. (Dle ČTK).

Kousky z deníku

27 02 2013 Strážci počestnosti

Shůze LISu. Připravujeme almanach. Už sedmý za trvání našeho literárního spolku. Dohadujeme se o provedení, ilustracích, financích. Normálka pracovní konání. Pak přišla řeč na Petrův krátký esej. Popisuje tam svůj názor na některé ženy. A používá pro ně název přiléhavý, leč ve slušné společnosti nevhodný. Jde o určitou část jejich těla. No. A začala debata. Padala slova o tvůrčí svobodě, ale i o tom, co si pomyslí občanstvo o literárním spolku, který má ve svém díle sprosté slovo a vůbec kontroverzní úvahy. Pak byla řeč o tom, jak by to vypadalo, kdyby knihovna půjčovala porno. Až se debata stočila na školu a na to, jak v takových případech chránit děti. Proti tomu objevil se argument o sterilním přístupu k výchově, a že je potřeba i takto, a dětem, věc náležitě vysvětlit.

Nu, tvůrčí debata, jak má být, užitečná jistě. Zjednodušeně řečeno, ve prospěch Petra asi dva, proti zbývající. Většina. Takže jsme slušný spolek. Jsou tu převážně lidé, kteří mají svoje hranice, pod ty nepůjdou.

28 02 2013 Civím

Chemicky je to Escitalopram. Prakticky malinká bílá pilulka. Dá se na jazyk, chutná sladce. Asi po páté začal jsem být jiný proChor. Mluvím míň, nehádám se skoro vůbec. Víc poslouchám, dosti civím. Há si to moc pochvaluje. Já ale nevím, jestli je to dobře, nebo ne. Změnit se chemicky.

A chci já to? Jednak - jestli se chci změnit a druhak - jestli chemicky. Kdybych nechtěl vůbec, znamenalo by to, že jsem sám se sebou spokojený. To teda nejsem. Ale už jsem si na sebe zvyklul. Toleruju se. Někdy se i snesu. Párkrát jsem se dokonce pochválil, ale jen potichu. Rozhodně ne přes noviny. Prostě – čím je člověk starší, tím míň má rád změny. A možná rád sám se sebou někam zalezá, tam si může fandit. A je si vlastně spokojený. A taky tam v tom zálezu nemůžu tolik škodit. Leda sám sobě. Ostatně si nic lepšího nezasloužím. Ale k tomu civění. Civím hlavně v noci ve tmě. Probudím se – a civím. Viditelně i neviditelně. Se zavřenýma, i otevřenýma. Tma má tu výhodu, že se to nepozná. „Dívej se do tmy, je tak barevná,“ napsal básník Karel Šebek. Takyblázen. Než se ztratil, tak tohle objevil. Kouzlo tmy. Slast civění. Teď nikdo neví, co s ním je. Jestli žije, třeba v nějakém evropském blázinci, nebo je umřelej. Ale jistě civí. Ať tak, nebo tak.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská
367, Jičín,

tel.: 493 523 492, 723 128 942

Evidenční číslo MK ČR E 13158

e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL, s. r. o., Jičín, Město Jičín

Co při tom civění dělám? Trochu nic, trochu mi to v hlavě šrotuje. Asi to není snění. Protože kdyby to bylo snění, bylo by to třeba o holkách. Ale to dopr ne. Já vlastně při tom pracuju. Vybavuje se mi, co jsem neudělal a měl, co mám udělat. Zejména napsat. Někdy je to v pojmech, jen heslovitě. Jindy ve větách, do toho článku akorát. Jistě, že je pak zapomenu. Bohužel. Bohudík.

Mám pocit, že jak ta prázdná plátíčka po pilulkách narůstají, tak že se zmenšuje ta pracovní složka civění a narůstá ono sladké civivé nicnedělání. Akorát že, když by narostlo úplně, to bych asi byl umřelej. To teda ještě nechci.

Občas pracovitý proChor mění se v proChora civícího. Ty procivěné hodiny pak chybí. Taky nechci televizní zprávy. Nevadí. Spíš dobře. Ale někdy nemusím ani jiné pořady. Taky dobře?

Ještě jak s tou chemií. Je pohodlná. Escitalopram to udělá za mne. Nemusím se snažit. Na sobě pracovat. A musíme vůbec my, důchodci, na sobě pracovat? Když nemusíme vůbec pracovat a platí nás MPSV?

Jak dál, až sladké pilulky skončí? Jakej zůstanu? Nebo se vrátím?

PS (24 03 2013)

Stále více, nevím, jestli je to v důsledku civících pilulek, projevuje se u mne lenost vstávací. Vím, že práce stojí, články nejsou napsány – a ležím a civím. A civím. Se zavřenýma očima. Takže když je pak otevřu, tuze se dívám, jak je už světlo. Planety pohybují se až s úděsnou pravidelností. Tu nedokáže ovlivnit ani politik VK. A to je dobře. To vědomí konstant.

Další, jistě pozitivní důsledek je, že netoužím po televizi. Absolutně se obejdu bez zpráv. Pouštěl jsem si ráno ke cvičení zprávy. Teď si pouštím čerstvý vzduch. A mám buď zavřené oči, nebo koukám na zasněžené vršky stromů, nebo jen, jak s nimi klátí vítr. Ten je i pěkně slyšet.

01 03 2013 **Umřel pan doktor**

Ulman. Nevím už, kolik roků byl mi šéfem na hygieně. Vím, že s ním bylo, jako se šéfy bývá. Na některé věci měli jsme názor poněkud jiný. Ale jeho platil. Byl šéf. Někdy býval jsem asi našťvaný dost. Naposledy blíž viděli jsme se na předvánočním posezení. On už s holí. Jako jediný mužský u stolu pomohl jsem mu na záchod, proč to neřict, vždyť byli jsme zdravotníci.

Teď stojíme s Vladimírem vzadu v obřadní síni a posloucháme z reproduktoru píseň Kladno, černé Kladno (Byl odtud) a i nějaké country. Pak pan doktor naposledy z toho reproduktoru promluvil, jak hrával zamlada fotbal a hokej a jak byl drogista, až se dostal k medicíně. Některé věci jsem se o svém šéfovi dozvěděl teprve teď. Pak muzika sklouzla do těch Poemů a Snění a všichni se postavili a svíčky zhasly.

Pak jsme šli po dobrém staročeském zvyku na pivo a tam žádné smutnění nebylo. Jen jsme konstatovali, že to Alenka pěkně sestříhala. Že to byl pěkný pohřeb, pokud se to o pohřbu dá říct.

03 03 2013 **O škodlivosti uklízení**

Na židli ležela modrá igelitka se skořápkami. Naloupané oříšky na stole. Jednak se pletla, jednak jsem měl pocit, že musím něco udělat pro domácnost. Uchystal jsem ji před dveře a při první cestě ven odnesl do kontejneru.

„Kam jsi dal ty ořechy?“ zeptala se žena. No jasně, nebyly to skořáčky, byly to nevyloupané oříšky. Sice malé, pracně na loupaní, ale dobré. Letím do kontejneru. Vyvezený.

Byly malé, ale dobré. Dopr.

Vzpomněl jsem si na pana doktora Houdka, jak se vždycky našťaval, když mu žena srovnala v pracovní knihy podle velikosti.

04 až 07 2013 **Harrach**

Žereme si = obložený talíř a čerstvé housky rozličných druhů. Naproti stolu krásná kachlová kamna. U nich se hřeje pan domácí a vypráví, jak v místě, kde sedíme, byly těsně pod podlahovými prkny

velké oblé balvany zvané mumláky (podle Mumlavy) a na nich ta roubenka stála. Dole někdy byla voda. Když zafoukalo, podlahou táhlo.

Teď je Harrachov trochu jiný. Na hlavní ulici domky v alpském stylu s cizojazyčnými nápisy a cenami. Občas vidím česky Motejlek a hlavně Ploc. Jediné, co zůstalo v staročeském duchu, je hospoda U Krtka. Postřížinské pivo nemoc, ale se šenkýřem povídáme si o lyžích v době, kdy Motejlek skákal ve svetru, kulichu a s rukama dopředu. Alespoň se, když mu to nešlo, nemohl vymlouvat na kombinězu.

Skáčou na středním můstku. Líbí se mi, jak dopadnou a teprve za chvíli slyšíme to plesknutí. Fyzika. Zvuk se šíří docela pomalu. Cesta k Ručičkám a pak na Studenov je léčebná. Slyšíš jen potok a vítr. Po ránu jen skalní pochodníci. U Ručiček přístřešek, čeští pracující tu konzumují karbenátek z domova, čaj z termosky a libují si navzájem, jak jim chutná. Jižní sjezdovky z Lysé hory už jsou rozbredlé, okolo nás sviští prknaři a carvingoví jezdci. Balíme to zpět. Posléze zjišťujeme, že jsme točili asi 600 m od Dvoraček a litujeme. Mohli jsme zavzpomínat na mládí. Ale se radujeme, že jsme vystoupili alespoň do takové výšky. Ke cti špičkových lezců prý patří, že odhadnou své síly a vrátí se třeba těsně před vrcholem.

Pingl na Studenově neví, že objekt, v kterém neochotně čepuje, jsou známá Kasárna. Vůl. Zlatokop.

Večer stoupám k Matutu. Jen na dojezd, pod Buben. Představuju si, že nad mnou proletí Maturové vzduchem i 200 metrů. I teď, když je všude klid a stmívá se, přináší mi to až posvátnou úctu.

Není. Ten klid. Začíná noční lyžování, rozsvěcejí se světla, jede menší vlíček. Oni k tomu potřebují pivo, nebo kolu. K tomu potřebují muzikální rámus.

Má Harrachov, podobně jako celý náš život, dvě stránky. Paralelně s „centrem“ vede za hřbetem Anenské údolí. Tiché, a taky vyjde pod můstkem. Některé

chaloupky ještě zůstaly z minula. Už ten název je příjemný.

Cesta někam je i o cestování. Průměrná rychlost vlaku, při zahrnutí čekání, vychází na 28 km za hodinu. Ale patří sem výhled na zubatou kolej v blízkosti tunelu, pak podívání na ledy ve skalní průrvě, jakož i na Kamenici a Jizeru. A samozřejmě řízek v Turnově naproti nádraží. A kdy se vám stane, že vás pan mašinfra varuje, že v zastávce Desná – Riedlova vila nesmíte z posledního vagonu vystupovat, protože tam se vlak nevejde na nádražíčko a zadní vagon stojí přímo nad řekou Černá Desná.

08 03 2013 **S Lukášem,**

který přišel na přednášku z nakladatelství Gentiana, povídáme si, co nového. Vypráví mi, jak spolu se školou v Nemyčevsi pořádají vlastivědné výlety pro žáky. Ptám se kam. Říká, že do nejbližšího okolí. A vysvětluje známou pravdu, co je tady okolo za spoustu zajímavostí. Vida, zase příklad na význam malotřídních škol.

08 03 2013 **Monologista Karel**

Přednáška Jičínské besedy o cestě Vojty Náprstka s Americkým klubem dam do Prachovských skal v roce 1879. Přednáší zajímavý člověk Karel Čermák. Architekt, ale v poslední době stále víc regionální historik, sběratel pohlednic, i jiných tisků, autor knih, ke kterým ho ty pohlednice inspirují. Znalec mnoha osobností kraje i významných událostí.

Po šesti se zhaslo a Karel mluvil. Bez poznámek, stejně by na ně neviděl. Pak pouštěli obrázky a Karel vysvětloval. Detailně, zasvěceně, zajímavě. Popsal nejen cestu skalami, ale i osudy mnoha účastníků. Žádná krátká procházka, Náprstek je pořádně skalami protáhl křížem krážem. Vrátili se večer. Zajímavě, kolik se okolo dámského klubu točilo mužských. Kupříkladu Jaroslav Vrchlický. Prý byli jako nosiči jídla.

Ale Karel. Na jednu stranu poutavě povídání. Ale dlouhé. Na druhou stranu asi osmdesát lidí, kteří byli celý den v práci.

Po osmé prostě někteří odešli. Prostě škoda.

Tohle se bude muset nějak doladit. Jinak Jičínská beseda koná dobré dílo.

11 03 2013 **Zase se nedaří**

Jen tak vyskočit z postele, jak bývalo, a vstoupit do světa vezdejšího. Chci tam vůbec? A kam, když ne tam? Dopř. Mít svůj svět? Si v něm žít a do toho Hlavního (nebo spíš Obyčejného?) jen se jít podívat, když se mi bude chtít. A zase odejít. To lze?

Ale v tom přechodovém jevu (ze stavu spacího do probuzeného) občas se něco objeví. Tentokrát myšlenka, že na obyčejném kompaktu foťáku je takový režim, že na jedno zmáčknutí udělají se dvě expozice, dvě fotky. Jedna bez blesku a druhá, totéž, s bleskem. Autor si tak může vyzkoušet, co je lepší. Teď nevím, jestli je to snový výmysl, nebo reálné.

22 03 2013 **Libáň kdysi**

Podlehl jsem vzpomínkovštině. Když někoho potkám, starce, navodím atmosféru vzpomínek (na někoho se zeptám). Většina se chytí. Stáňa (narozen 32) před

pekařstvím. Taková zima, ale mluvil, mluvil. Jak přišli do Libáně. Cechy si tehdy hlídaly své profese. Nepovolily jen tak zřítit kovárnu. Tak dědeček jezdil po Čechách a hledal místo, kde nebylo kovářské řemeslo obsazeno. Našel Libáň. Kováři byli pak i synové. Dolení kovárna opravdu kovala koně, hoření byla spíš strojní. V dolní chodili jsme se dívat, jak se navléká obruč na dřevěné kolo. Musela se nahřát do červena, tím se roztáhla, pomocí pák nasadila. Když zchladla, krásně sevřela díly, z kterých kolář kolo udělal. Machrovina. Koukali jsme, dokud nás nevyhodili, že se pleteme. Až mnohem později uvědomil jsem si, jaký je to krásný příklad tepelné dilatace z fyziky.

Karel Randák jezdil po Libáni s krásnou červenou Bugatkou. Pamatuju si, že okolo krytu motoru měla široký hnědý řemen. Stáňa tvrdí, že to byla Bugatka po Elišce Junkové. A že nynější exrozvěděk KR jeho syn. Podoba i jméno souhlasí. Bugatka prý měla nejmíň deset válců. Panečku. A dnes před pekárnou taková zima.

Nepřiblížil se čas psát memoáry?

Jičínská beseda za finanční podpory města Jičína
si Vás dovoluje pozvat na přednášku

JESKYNE PRACHOVSKÝCH SKAL

kterou přednese
speleolog, entomolog a odborný pracovník Správy jeskyní ČR
ROMAN MLEJNEK
objevitel podzemního labyrintu Poseidon v Teplických skálách

12. dubna 2013
18:00 hod. v Porotním sále Jičínského zámku

JIČÍN

O pekle a umanuté čertici

V jednom Pekelném království žili strašně líní čerti a když se luciferovi a jeho ženě narodila holčička? a ta už od malička bila stázně divoká! Ječela a kvičela a tancovala. jmenovala se káča jednoho dne se rozhodla že bude se podívat na svět a všichni se radovali! Že nebude konečně dělat rambajs vzala si sedmimíloví boty a letěla vyletěla na horu a černi usnuli a káča protože je chtěla napalit? Tak tam Hned spadla spatky a začala ječet. Řekla vyste blbí čerti jenom ležíte a ležíte ani netopíte je tady stra zima! A lucifer zvolal makejte má přijít na námluvi sam prync. Zase začala ječet a její mamynka řekla poť deme vybrat šaty a lucifer tam pobízel čerty aby pracovali? Za čoli utoho usínat a lucifer vindal Bič. Začal je třískat po zatku. a zatruobyli trumpety a vešel prync a uvyděl kaču! A voba se strašně zamylovali a káča mu skočila do náruč a dala mu pusu a vot tý dobi čertiče neječela a když se vzali tak se brali na čertovi skále a když ty starý čerti umřeli tak se s káči stala líná čertice a jezdili na svět pro duše. a jednoho dne se dělali čertovi skoušky a protože bilo čertu bylo malo tak všichni čerti prošli tak scháněli čertice a když už ty čertyce měli tak se tam všichni čerti brali a potom měli děti! čerty črtiče a když jednou přišel dopis že lucifer z 2 časti pekla zve všechny na pekelné turnaj! No a tak – BuBliFuk- Strašižub- Mýga. A tak Bojovali velký malí prostě všichni dokonce i lucifer a manželka a když turnaj začal tak to bylo jak se v pekle říká byla maso a to mají četi obzvlaš radi. Bublifu By pořát jedl a jedl a jedl! turnaje už končí a vihrál stražižub který už má davno nového vladce. A tak káča její lucefer vihrali a najednou začalo káču bolet břicho! a všichni viděli že kača čeká dítě? Vlastně 2 děti kluka a Holičičku! A tak čekali a čekali a verr když už všichni spali tak se káče narodila 2 mymyna a Holčička se jmenovala lucinda a kluk martin ani nebrečeli a tak hned usli a ráno bili zbuzený dřív než ostatní a tak tam byl strašnej rambajs a vucifer zařval budte sticha Lucinda a martin křičeli řařa řařa a když povirostli tak to byli drači jako máma a tak všichni malí čerti chodí o tú doby do školi a tytam tak zlobyli že tam do dneška není pořádný klit a to je konec čertího příběhu.

Ačak

(bez redakčních úprav)